

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

11 tháng 4 năm 2010

Số 92

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hai giờ trưa này Bé sẽ nói chuyện với nhiều nơi trong một lúc, Bé có sắp đặt bài vở gì không ?
- 2) Sau buổi nói chuyện hào hứng truyền cảm, mọi người cảm thấy an vui và lo tu thiền tinh tấn hơn là sao ?
- 3) Sự truyền cảm trong thanh tịnh là sao ?
- 4) Thiền xong cảm thấy mệt mỏi và mê ngủ thì sao ?
- 5) Ấn những gì cho có trật tự ?
- 6) Hôm nay Bé viết rất ngắn, Bé có mệt không ?

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 3 tháng 11 năm 1991

1) Hỏi : Hai giờ trưa này Bé sẽ nói chuyện với nhiều nơi trong một lúc, Bé có sắp đặt bài vở gì không ?

Đáp : Thưa, mấy chục năm tu học, Bé chưa bao giờ sắp đặt trước khi nói chuyện, tùy duyên trợ hành, nói ra tùy theo nhu cầu hiểu biết của các nơi, cũng nhờ Bé dứt khoát hướng về đường đạo, cho nên tâm thức của Bé lúc nào cũng hòa được với những tâm hồn tu tiến.

Ngày 4 tháng 11 năm 1991

2) Hỏi : Sau buổi nói chuyện hào hứng truyền cảm, mọi người cảm thấy an vui và lo tu thiền tinh tấn hơn là sao ?

Đáp : Thưa, vòng từ quang của mọi người hướng thượng và mong muốn được giải thoát, cộng với từ quang của Bé hòa hợp dần dần thăng hoa trong giây phút thiêng liêng, phần hồn của người tu lâu được rút mạnh, người mới tu cảm thấy vui, chứng minh hướng về phần hồn tu tiến lúc nào cũng hòa là một. Qua cuộc điện đàm, mọi người cảm thấy gần nhau hơn, thông cảm và muốn gặp nhau. Đó cũng là cơ duyên độ hành của Trời ban, nền tảng văn minh hiện đại, chứng minh sự hướng thượng cao quý thì mới có cơ hội chung hợp, tiếng nói của chúng ta vang dội truyền cảm từ mặt đất cho đến vệ tinh không gian, chạy vào tâm thức của mọi người trong nháy mắt, chứng minh từ quang thanh nhẹ của khối óc còn nhẹ hơn nhiều, nếu chịu tu.

Kệ:

*Siêu thức cần khôn quả nhiệm màu
Biết mình biết họ biết chung nhau
Tâm thân an nhẹ lòng quy thức
Thắng cảnh Trời ban quá nhiệm màu*

Ngày 5 tháng 11 năm 1991

3) Hỏi : Sự truyền cảm trong thanh tịnh là sao ?

Đáp : Thưa, chưa bao giờ nghĩ đến việc đó nhưng sau khi thiền cảm thức điều lành ý đẹp thể hiện trong tâm, tức là truyền cảm bởi từ quang nguyên ý thiện lành của chư Phật, chư Tiên ban chiếu trong giây phút nhập định.

4) Hỏi : Thiền xong cảm thấy mệt mỏi và mê ngủ thì sao ?

Đáp : Thưa, việc ăn uống mất trật tự và thu thập ý nghĩ không thiện lành trong ngày, kết quả gặt hái sự mê loạn và tham dục.

5) Hỏi : Ăn những gì cho có trật tự ?

Đáp : Thưa, trước khi ăn nên nghĩ tới bộ tiêu hóa, nhai kỹ nhẹ thì bộ tiêu hóa không phải làm việc nhiều và mệt nhọc sau khi thích khẩu. Bộ tiêu hóa làm việc nhẹ nhàng, điện năng khối óc sẽ được nhẹ nhàng thì mới cảm thức được sự truyền cảm của tâm linh.

6) Hỏi : Hôm nay Bé viết rất ngắn, Bé có mệt không ?

Đáp : Thưa, Bé đã trả lời ba lá thơ trước khi viết bài, lời chơn lý không cần dài hay ngắn, nhưng sau khi đọc cảm thấy tròn là hữu ích.

Kệ:

*Tròn vo chơn lý để đời
Người vui cảm thức hợp thời thăng hoa
Mưu sinh sống động một nhà
Chăm tu tiến hóa thật thà cảm thông
Ý lời giải bỏ về không
Quy y thanh tịnh một lòng tự tu
Cảm thông Trời Phật giải mù
Chẳng còn vọng động trùng tu hoài hoài*

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Duyên Tình Đạo Đạt (tiếp theo)

...

Khuyên đi khuyên lại cũng bảo mình ngu chuyện đời, khuyên mà. Tại sao có cơ hội nói lại, có cơ hội nhẹ thừa võ hóa văn mượn đời qua đạo để cho các bạn thấy cái thanh điển của người truyền pháp đã đi đến đâu rung động được phần hồn các bạn không? Để cho các bạn sớm gần phần thanh điển đó để các bạn có cơ hội thụ hưởng triền miên chứ không có cái ác ý gì hết. Nhưng mà hàng tuần nói, hàng tuần nghe, hàng tuần quên cũng có hàng tuần tiến nhưng mà tiến theo trình độ khả năng của mọi người.

Nhiều khi tôi nói chuyện ở đây nhưng mà năm sáu tháng sau các bạn đi tới đó, các bạn nhớ rồi ông Tám đã nói như vậy bây giờ tôi mới hiểu. Đó, thì các bạn thấy cái phần học tiến của các bạn; trình độ nó tới đó thì tự nhiên nó nhớ hết. Còn trình độ chưa tới có nghe nhẹ thôi nhưng mà rồi cũng quên. Mà trình độ các bạn tu rồi tiến tới đó, các bạn thấy tương đồng hiểu nhau rất rõ rệt, gần nhau rất dễ dãi thì các bạn thấy cái giá trị công phu của các bạn không có hoang phí, không có mất đầu. Bởi vì chúng ta tu đây là mở phần trí trước tiên, sau cái trí nó mở rồi nó mới thực hiện cái từ bi rồi cái dừng nữa, còn học hoài, học hoài, học hoài, học hoài chứ đừng nói tôi tới đó rồi tôi được, chưa được đâu.

Tôi đã nói trong cái càn khôn vũ trụ bậc đại giác còn phải học. Nếu không học đưa loài người xuống thế gian làm gì? Chùi rửa hoài cho nó thông minh sáng suốt, nó giữ cái phần sáng suốt đó là hạnh phúc; đó là lương thực; đó là tinh thần. Còn để nó ô nhiễm nó tự sa đọa ở một góc nào thôi nó không có trọn lành, nó không có bao giờ được trọn vẹn, sửa hoài. Đừng có nói kiếp này tôi làm rồi tôi thoát luân hồi, tôi xuất hồn rồi thôi xong, chưa xong còn học nữa, học mãi học không hết. Ta nói tới vô cực vô biên mà làm sao rờ tới cho hết.

Cho nên, chúng ta phải tu, càng tu thấy tâm tư càng thanh tịnh, càng thanh tịnh thì mình thấy cái sự dễ dãi sáng suốt của mình có thể chuyển hóa tới bất cứ nơi nào. Mà chúng ta thiếu thanh tịnh thì chúng ta có khác gì con người đi trốn tránh sự sáng suốt, thiếu thanh tịnh là cái bóng tối bật đèn sáng suốt phải trốn mất. Đó, không có tiến bộ được.

Cho nên, chơn lý rất nhiều cách nói nhưng mà chơn lý của chúng ta tu ở đây tự mình tìm tới trong sự đụng chạm rồi chúng ta sẽ thấy chơn lý. Nhưng mà cái chơn lý đó nó dẫn tiến cho chúng ta đã được một giềng mối rồi nó sẽ tới những giềng mối khác. Mà giềng mối đó nằm ngay trong chơn lý. Chơn lý càng ngày càng thanh thân, càng cởi mở càng tiến hóa, càng sáng suốt.

Cho nên, tôi nói tôi tu tới ngày nay, nhiều người nói ông tu mấy chục năm chắc ông khá. Tôi thấy chưa có gì hết; còn phải tu nữa, còn phải học hỏi nữa. Bất cứ, một cái hành động một ở thế gian tôi còn phải học hỏi chứ không phải thấy vậy là được đâu, học hoài không hết. Còn cái sự thanh cao ở bên trên càng phải học nữa, học mãi mãi. Chúng ta ôm cái học để tiến mà tịnh chừng nào được học nhiều chừng này, động chừng nào lại bỏ học chừng này, các bạn thấy chưa?

Trong một thời gian qua vắng tôi nhiều bạn động rồi bỏ học hết. Có cái lớp học vô tự cho các bạn mà các bạn bỏ hết. Không biết, rồi đâm ra sợ lung tung, không tiến. Tại sao mình sợ? Bị cái tôi nó đè mình hết rồi mình phải sợ chứ mình sáng hơn nó mình đâu có sợ, thấy chưa?

Quá trình bao nhiêu thế kỷ, các bạn người trí thức có học, biết đọc sách vở rốt cuộc cũng là tình thương và đạo đức là hàng rào sắt thép như thấy chưa? Các bạn đang đi đâu? Các bạn đang đi tâm tình thương và đạo đức. Các bạn đang xây một hàng rào cho càn khôn vũ trụ. Các bạn có cái công tác rất nặng nề về thanh điển nhưng mà làm rồi, đó là cái hàng rào sắt thép không thay đổi. Chơn lý là đó, tu đi rồi sẽ thấy, thực hành rồi sẽ thấy. Nhiều người lý luận đem khoa học vô chống đối với vô vi, nhưng mà rốt cuộc người hành rồi thì người cũng phải chấp nhận, tôi còn có chỗ tiến nữa chứ không phải khoa học này thôi. Nhưng mà tôi có cái chỗ siêu hình khoa học, có cái chỗ siêu hơn, tu rồi tôi thấy, thấy không? Chớ nhiều người không chịu thực hành rồi chống đối phê bình nhưng mà vô vi không động. Sau vô vi không động rồi cũng không khác gì cái bóng đèn sáng rọi cái

bóng tối, rốt cuộc rồi họ cũng tu. Quá trình trong kinh nghiệm tôi cũng bị đụng chạm rất nhiều nhưng mà rốt cuộc rồi những người đó lại trở nên hiểu tôi nhiều hơn và chịu tu hơn.

Cho nên, các bạn nên cố gắng, tu sao hiểu mình giai đoạn đầu. Minh tâm kiến tánh hiểu được sự sai lầm. Nhiều bạn viết thư nói với tôi sao tôi tu bây giờ tôi thấy tôi lùi, nhưng mà bạn đó không thấy sự sáng suốt của bạn. Trước kia bạn lùi bạn đâu có thấy bạn lùi, nhưng mà bây giờ bạn thấy được bạn lùi là bạn đã sáng suốt, nên nắm cái sáng suốt đó tiến tới. Có nhiều người họ lùi họ không thấy họ lùi, họ cho là họ đứng nhưng mà có người họ thấy họ lùi thì người đó đã sáng suốt, tiếp tục thấy cái sự lùi mình thì mình sẽ tiến chứ có gì đâu.

Cho nên, nhiều người viết thư hỏi đông, hỏi tây, tôi không muốn trả lời nữa. Tôi thấy họ đã có sáng suốt, rồi tôi không trả lời rồi hại họ không? Không! Để họ tức họ tiến mau hơn. Đó, còn nếu tôi trả lời môn trốn họ, họ còn lười thôi nữa. Cho nên tôi tạm ngưng trả lời tất cả thư từ. Mà hỏi tôi đã trả lời chưa, hàng tuần tôi đã nói đây như các bạn thân bằng đó là tôi trả lời tất cả những cái tâm tư của mọi người. Bởi vì tại sao tôi phải trả lời tâm tư của mọi người, các bạn tu luồng điển các bạn tập trung lên bộ đầu xuất phát lên trên thì cái tâm tư đó hướng về vô vi là cái phần sáng suốt ở bên trên. Bên trên người ta dòm chỗ nào cụt, chỗ nào dài, chỗ nào ngắn, chỗ nào kẹt, chỗ nào thông người ta mới gom lại chuyển hóa một phần điển thì rơi xuống tâm tư người nào cũng được hưởng cái tia sáng đó. Rồi cái tia sáng đó thức giấc, nó thấy rõ ràng người ta biết mình như thế đó, mình không nên tự cao tự đắc nữa. Nhưng mình phải ăn năn hối cải để sửa tiền cho mình được chứ không phải cho người truyền pháp được thì cái giá trị đó hữu ích cho ta và sẽ hữu ích cho muôn loài ở sau này. Việc đáng làm phải làm trước, không nên bê trễ nữa rồi ăn năn hối cải một lần nữa thì tuổi tác nó không có chờ các bạn tu đâu. Các bạn tự diệt trước khi các bạn hiểu đạo làm sao sung sướng. Mà các bạn đời đạo song tu, hai nơi tiến hóa thì các bạn mới thấy hai chữ hạnh phúc là gì? Hạnh là cái vườn hạnh của tiểu thiên địa này, các bạn biết săn sóc cho nó có trật tự, trong lễ phải của càn khôn vũ trụ thì cái phúc âm nó sẽ trở về với bạn triền miên về sự sáng suốt cao siêu kêu bằng hạnh phúc, thấy chưa?

Nhiều người không hiểu hạnh phúc, tôi tu, cầu xin Trời Phật, ông Tư, ông Tám cho tôi làm ăn có tiền có của riêng, cái đó là hạnh phúc sao? Nếu mà ông Tám, ông Tư thiếu sáng suốt cho các bạn có tiền có của riêng là ông Tám, ông Tư là ma quỷ rồi, đi hại các bạn. Còn ông Tám, ông Tư cho các bạn trả nghiệp cho nhiều, cho gấp, cho các bạn khóc cho nhiều, cho các bạn thấy sự đau khổ, tối tăm của bạn nhiều chừng nào thì các bạn sung sướng chừng nấy, thấy không? Các bạn cho tôi có tiền có của riêng, cái đó là ông Tám, ông Tư giết các bạn, không giúp các bạn.

Cho nên, người tu được tiến hóa trong khối này đụng nhiều chuyện bất trắc, thấy vậy mà qua được, mới thấy cái huyền pháp và tin tưởng nơi khả năng công phu của mình, tin tưởng nơi huyền diệu thanh điển sẵn có của mình đã và đang giúp mình tiến tới trong khi mình bức tức đáng lẽ mình làm sai nhưng mà mình hồi tưởng một chút là mình thay đổi lên trên cái chiều hướng cao rộng quảng đại. Vì sự sáng suốt chúng ta phải tiến vô trong sáng suốt, xây dựng vạn năng của cái tiểu thiên địa này, bản thân này đồng sáng suốt thì cái tai nạn không đến với các bạn. Nhưng mà tình thương nó lại dìu giúp các bạn, đạo đức nó mới nói rộng tâm trí các bạn thì các bạn từ trên thiên không xuống thế gian đều có sự bảo vệ của thanh điển thì an tọa mà tu, thanh tịnh mà sửa mình.

Đó, cho nên các bạn đã đụng nhiều, nhiều người đụng rồi, đụng nhiều chuyện khó khăn, nhiều chuyện nan giải muốn tức hộc máu nhưng mà rồi cũng qua, mới thấy khả năng của mình không hoang phí; sự công phu của mình kết quả, có sự sáng suốt liên kết với mình bất cứ giờ phút nào. Nếu mình hướng thượng một chút là mình giải được một cái tâm tư rối loạn của mình, chính các bạn đã làm. Đó, rồi nói bên trên kể ơn giúp các bạn thì các bạn đâu có thấy nhưng mà các bạn phải xác định rõ ràng các bạn đã nhờ sự công phu mà các bạn gỡ rối cho các bạn được. Trong lúc các bạn bàn bạc với nhiều người mà gỡ không nổi nhưng mà trong lúc bạn thanh tịnh lại, bạn gỡ nổi, bạn thấy không? Nên tin nơi khả năng của các bạn là hơn. Rồi lúc đó bạn nắm cái sáng suốt thì cái sáng suốt trên kia người ta chiếu hóa giúp bạn không mấy hồi. Đó, không cần sự cảm ơn các bạn nhưng mà chỉ cần sự công phu tinh tấn của các bạn mà thôi chứ không cần ăn uống gì của các bạn, chỉ cần cái sự công phu tinh tấn của các bạn là đủ rồi, thấy không?

Nhiều bạn ngồi đây, xét cái quá trình từ khi mới gặp pháp này rồi tới bây giờ các bạn đã lướt qua bao nhiêu sự khó khăn của nội tâm; chấn động trí óc các bạn hết nhưng mà các bạn cũng khôi phục được thanh tịnh. Nhờ đâu? Nhờ sự công phu và khả năng của các bạn, thấy rõ chưa? Cho nên, gắng để tiến, cái kết quả có rõ ràng nhưng mà nhiều người phủ nhận vì nó quá động loạn. Vì nó còn nuôi dưỡng cái tham, lấy cái tham làm cái hàng rào thay vì tình thương và đạo đức thì nó bị khổ ở trong đó. Còn nó dẹp cái hàng rào tham lam thì nó đưa lên

một cái hàng rào tình thương và đạo đức, thấy rõ ràng chơn lý ở trong tâm khảm nó, trước mắt nó, trên đầu nó, dưới chân nó, sau lưng nó làm sao nó còn bị mất cái gì nữa (thầy cười). Sung sướng lắm.

Cho nên, nhiều người có tu có phần thanh điền nhẹ nhàng ngồi chung với một người bạn đời thì cái điền thường thường người ta nói xẹt qua, xẹt lại nó có. Bởi vì cái tâm luôn luôn nó chớp, nó chụp được, nó hiểu được cái trước, thành ra nhiều khi nó xuất ngôn kích động họ cũng có, nhưng mà cái đó không phải là cái phương thức để giáo huấn người. Nhưng mà cái phương thức giáo huấn người ở trong vô vi là mình phải tìm hiểu ngoài sự động loạn ngoài sự động loạn của bạn này, nó còn có cái gì, nó còn cái phần sáng suốt của nó không? Nó có sáng suốt chúng ta phải đem cái sự sáng suốt vun bồi sự sáng suốt của nó để cho nó sớm trở về với nó, thấy chưa? Thay vì nó ta bà động loạn. Bây giờ chúng ta cho nó thấy cái sáng suốt để nó trở về với nó thì cái đó là cái giáo lý của vô vi. Còn kích bác làm cho người ta rầu buồn, giận hờn, bực tức, nó không phải là phương thức của vô vi.

Cho nên, chú Ngẫu thường thường nói ông là mềm, tôi là cứng. Nhưng mà cái cứng của chú Ngẫu nó không có bèn bằng cái mềm của tôi. Cái mềm của tôi nó cắt đứt từng giai đoạn một, từ đời nó dám tự nguyện bỏ qua đạo là cái dao tôi nó bén hơn cái dao của chú Ngẫu, nó có cái chỗ đó.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 04/09/1977)

Hương Tâm

Kính Thông Báo: Xin quý bạn đạo Vô Vi hương tâm cầu nguyện cho di ba NGUYỄN THỊ LIÊNG, sanh năm 1924, là bạn đạo cùng tu PLVVKHHBPP, đã từ trần vào lúc 01h50' ngày 02/04/2010 (nhằm ngày 18 tháng 02 năm Canh Dần). Thọ 87 tuổi. Tang lễ sẽ được hỏa táng vào ngày 05/04/2010 (nhằm 21 tháng 02 năm Canh Dần) tại Nghĩa trang Bình Hưng Hoà, VN. Cầu chúc cho Hương Hồn di ba được siêu thăng về cõi thanh nhẹ.

TĐ. Phú Nhuận chân thành kính báo.

Vườn Thơ Bạn Đạo

THO

Lời dạy Tổ Thầy thuộc rất rành
Đi vào thử thách chẳng gì thanh
Sân si hỉ nộ dồn hàng cục
Uất khí tuôn ra, thiếu thực hành
Nhịn nhục nhẫn hòa là chí thánh
Không lo không sợ đạo tu thành
Ngán chi “Tu giả” hay dị nghị
“Chuyện nhỏ” vượt qua tu thiện lành.

TPHCM, 5-4-2010

Minh-Nghĩa

NỖ TÌNH

Nợ tình nhiều kiếp, bỗng dưng đòi
Cố tránh lo thiên, pháp lý thôi
Vạn sự đạt thành, do dứt khoát
Quyết tâm giải nghiệp, diễn vùn bồi
Đơn phương tình lẻ, tình phai nhạt
Độc diễn hạ màn, duyên nghiệp thôi
Không sợ không lo, không nhớ đến
Niệm thâm Lục Tự, yên tâm ngồi.

Củ Chi, 03/4/2010

Bá Tùng

THỰC HÀNH CHẤT PHÁC

Tu hành chất phác và thành thật
Tin chắc mai sau đắc Thánh, Phật
Sống nghịch đời mong về(tới) cội nguồn
Dựa theo Đạo mãi (gom) ba vật chất
Đoạt huyền cơ Niết Bàn ở kẻ bên
Vui thế tục ngày ngày phải tắt bật
Đời giả tạm tham chi phải khổ thân
Kiếm vừa đủ tịnh thiên sống lây lất.

TPHCM, 7-4-2010

Minh Nghĩa

PHÁP THIÊN (10)

PHÁP thiên đại chuyển, thất tình chung.
LÝ phá ngã nhân, hòa Đại hùng.
VÔ cực Thiên Tôn, luôn dẫn tiến.
VI lòng nhớ gốc, đáng Huyền Khung.
KHOA thi khảo đảo, trả nghiệp lực.
HỌC cách công phu, học đến cùng.
HUYỀN hoặc chẳng màng, tu đúng pháp.
BÍ ngôn tịnh khẩu, định ung dung.
PHẬT ngài tại tánh, đâu xa tưởng.
PHÁP khiến âm dương, hiệp trùng phùng.

Củ Chi, 14/01/2010

BÁ TÙNG

MỞ CỐI LÒNG

Nhìn nổi khổ người, phải tự suy
Vì sao sự thể đến tan li
Chớ đừng thầy kệ, không thêm ngo
Mà nói nghiệp mầy, vớt nó đi
Nghiệp chương đa đoan nhiều phức tạp
Oan tình đan chéo rất li kì
Tu hành thông hiểu luôn tha thứ
Hạnh phúc cõi đời lệ ướt mi.

PN. 14-01-2009

TS Phương

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 05 tháng 09 năm 1971

Chơn điển huyền quang tạo sắc thiên
Sắc không không sắc pháp giao liên
Mâu ni xuất phát đồng chung tiến
Thế cảnh tạm tu cảm diệu huyền.

Thiên không điển pháp chẳng riêng,
Gắng công tự tiến nối liền cảm thông.
Bầu Trời thiên địa cơ còng,
Hồng trần tại thế kết mòng hóa sanh.
Thi đua tranh đấu giựt giành,
Thanh cao tạm gác chỉ hành giả tâm.
Tu đi tu lại tu tầm,
Đạo nơi tâm khảm vẫn lầm ngoại lai.
Bày ra lập miếu xây đài,
Thờ ai chẳng hiểu tự gài buộc tâm.
Lắm khi bực tức thì thàm,
Bỏ đi sợ uống, gắng tầm sợ sai.
Thời gian tại thế chẳng dài,
Nay sanh mai diệt vậy ai giúp mình ?
Mãi theo thế sự tạm tình,
Quên tu giải thoát chính mình khổ đau.
Sắc duyên duyên sắc đủ màu,
Gắng lo thanh lọc lập tàu thoát thân.
Tu thời phải gắng chuyên cần,
Trần gian cõi tạm ta lần tiến lên.
Chuyển thân tự tạo lập nền,
Hồn ta vượt khỏi mới bền bỉ tu.
Sấn đây pháp lý đắp bù,
Vô Vi Phật pháp dịu ngu tiến lần.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên